

79. Jiráskův Hronov 30. července. - 8. srpna 2009

NEPŘEVÁŽOVADLÁ

6

Tak praví příběh...

Před lety jsem si v knížce Petera Brooka Pohyblivý bod přečetla povídku pod názvem Tak praví příběh... Je o tom, že lidé zhnusení divadlem kdesi vyhrabali starý dokument v sanskrtu, zvěstující zprávu o tom, že Bůh po sedmi dnech tvoření už nevěděl co by, a tak stvořil divadlo. Pátrající divadelníci doufali, že v dokumentu najdou návod, jak divadlo dělat, aby mělo nad diváky kouzelnou moc. Dokument jim žádný návod nedal, ale vzbudil diskusi. A víte, k čemu diskutující nakonec po značně bouřlivém průběhu (kde nechybělo vzájemné obviňování a dokonce došlo i na facky) došli? Jako nejdůležitější slovo pro zdárné působení divadla označili ZÁJEM. Banální, že?

Tohle téma, ať už pojmenované jakkoli, kolem mě na festivalu neustále krouží v různých podobách. Hned při slavnostním úvodu se k němu dostal ministr kultury Václav Riedlbauch, který tak hezky mluvil o ochotnicích a o původu tohoto slova, vycházejícího z OCHOTY dělat něco s nadšením zadarmo, bez ohledu na čas, prostor a okolnosti. Možná řeknete, zase banalita. Ale asi je dnes potřeba tyhle banality připomínat, protože mediálně působivější slova jako KRIZE, EVALUACE, RENTABILITA, FINANCE zcela zastíňují vše ostatní. Na rozdíl od mediálně oblíbených slov, které přinášejí stres, depku, lhostejnost, vypočítavost a formál-

nost, ZÁJEM a OCHOTA mi evokují radost, protože bez ní tyto dva pojmy těžko mohou fungovat. Když pak vidím, jak na Jiráskově Hronově po léta fungují dílny, ve kterých lidé (přes rok zažívající stres ve školách i v práci) najednou se zájmem, ochotně a radostně sdílejí společnou radost z tvorby, z otevírání nových možností, navázaných přátelství, ale i bolavých kloubů a kocoviny, vzbuzuje to ve mně pocity skoro vznešené. Stejně tak to funguje i u představení. Nejvíce působí ta, která se těžko dají rozumně analyzovat, jsou plná viditelných nedostatků, ale funguje v nich to základní – propojení herců s publikem, společně sdílený divadelní prostor, energie, kterou si vzájemně předávají, hravost, která jde napříč generacemi a maže hranice. Jen dva příklady, které vzbudily slzy dojetí v očích na scéně i v hledišti: Včera se mi zdálo šestice odvážné skupiny Třetí věk, která nás opakovaně nabádala, abychom „Neváhali začít znovu a nenechali se odradit“ a na druhé energetický uragán teenagerů z dalekého sibiřského města, Kouzlená jablka, který proletěl jevištěm a zanechal ve většině z nás pozitivní stopu. Najednou se nechtělo rýpat v technických nedostacích, ale stačilo nám houpat se jen tak na vlnách příjemného zážitku. Sama za sebe si přeju, aby těch příjemných vlnek bylo na Jiráskově Hronově co nejvíc.

Jana Soprová

KDYŽ ZAPOMENEME HISTORII, BUDEME JI MUSET PROŽÍT ZNOVA

Karel
Kříž

rozhovor

Před pár dní jsem se poprvé dozvěděla, že jste na festivalu jako lektor pracoval před dvaceti lety. Takže, jaké to bylo před dvaceti lety na Jiráskově Hronově?

Pamatuju si, že jsme sem přivezli petici Několik vět a právě tady jsme sehnali spoustu podpisů. Doba nazrávala, aniž bychom věděli, že nazrává, všechno k tomu 17. listopadu 1989 směřovalo. A ti mladí lidé to cítili stejně jako my, což bylo fajn.

Ale na Hronov jsem jezdil už dřív. Celé to začalo někdy v roce 1984, kdy oslovila Jana Paterová čtyři režiséry - Jirku Fréhara, Ivana Rajmonta, Mirka Krobota a mě, zda bychom vedli Letní školu mladých amatérů v Hronově-Dřevíči. My jsme na to s láskou kývli a vznikla tady docela zajímavá parta čtyř lidí přibližně stejné věkové kategorie (nejmladší z nás byl Mirek Krobot), kteří si tady po celou dobu rozuměli, i když každý z nás byl z jiného divadla a měl jiné životní zkušenosti. Jsem přesvědčený, že to bylo zajímavé nejen pro nás, ale i pro lidi, se kterými jsme tady tenkrát pracovali.

Šlo tehdy o diskusní klub nebo jste něco tvořili?

Byl to praktický kurs, vybavuju si, že jsme jeden rok dělali Gogolův Plášť, další rok Exupéryho Malého prince, v jednom běhu jsem dělal Brechtova Dobrého člověka ze Sečuanu. Naším úkolem bylo rozšířit fantazii a představitivost mladých frekvenciantů a byla to práce zajímavá a inspirativní... Rozdíl mezi dneškem a tehdejším seminářem vidím v tom, že v Dřevíči jsme neměli úkol někomu být režisérským mistrem, spíše inspirovat toho, kdo k tomu inklinoval. Tady je zájem posluchačů dán už tím, že se přihlásili do semináře Režie a můj úkol je těch 13 lidí nějakým způsobem oslovit. Ale co si budeme povídat, režii samozřejmě nejde naučit. Lze stanovit normy, principy, ale nelze udělat kuchařku. Lze tomu člověku objevit nějaký

obzor, úhel pohledu, ale jinak je to úkol na celý život...

Vy jste vždycky viděl divadlo ve spojení s politikou?

Nejde o politiku, ale politikum, tedy spojení s obcí, společností.

Byla jsem svědkem vašich projektů z roku 1988 a 1989 nazvaných Res Publica. První díl byl věnovaný roku 1918, druhý 1968. V té době to ještě bylo na zavření, či přinejmenším na zákaz činnosti.

To si asi dnes ti mladí nedokážou představit. Musím po pravdě říci, že Res Publicu 1, kterou jsme udělali v roce 1988, bychom nikdy nemohli udělat v roce 1986 nebo 1987, protože doba ještě nebyla zralá. Zkrátka by to neprošlo. V roce 1988 s odřenými ušima, s problémy prošla Res Publica 1918. A druhá Res Publica v roce 1989 měla zase jen dvě reprízy, protože pak do toho vstoupily dějiny a všechno bylo najednou jinak.

Možná, že bychom pro nepamětníky měli vysvětlit, co to projekt Res Publica byl. Můžeme říci, že to byla koláž dokumentů a uměleckých textů, týkajících se té doby?

Vycházeli jsme z logiky, která měla oživit paměť, která je v nás nějak zasutá a jen sporadicky se smí říct nahlas (třeba Hovory s TGM byly prohibitní, čemuž nikdo nevěřil. Říci jméno Havel znamenalo pojmenovat čerta atd.). Těžko se to vysvětluje lidem, kteří to (naštěstí!) nemuseli na vlastní kůži zažít. My jsme to udělali tak, jako bychom se přehrabovali v knihovně, která se nám zřítíla a my teď znova objevujeme to, co mnohá léta zanášel prach zapomnění. A ukázalo se, že tohle nóvum, nový pohled, oživení paměti má nečekaný, spontánní úspěch. A když jsme se namlsali, rok na to jsme hrábli do roku 1968, což už

bylo supr politické. Vytáhli jsme z té spadlé knihovny Škvoreckého, Kunderu, Havla. Nahlas se ta jména říci nesměla, to by bylo tahání kočky za ocas - tedy jasný okamžitý zákaz, ale byla napsána po celém jevišti a také v hledišti. A zazněly tu jejich texty, což bylo v té době opravdu nevídané. Vzpomněl jsem si na jednu Brechtovu větu, ve které říkal asi toto: Můžeš být statečný jako lev, ale když k tomu nemáš chytrost lišky, je ti to na houby.

Vysvětlete ještě, co tím myslíte, že divadlo je politikum?

Souvisí to s názvem polis (obec). A já se domnívám, že divadlo vzniklo jako nástroj zkoumání toho, co obci prospívá. Od toho to byla věc veřejná (res publica). To zkoumání se týká i vztahů mezilidských. I když je problém vyloženě intimní, sahající do oblastí manželských či mileneckých, má své politikum. Protože jakýkoli vztah je obci buď ku prospěchu nebo ke škodě. Protože žádný člověk nežije ve vzduchoprázdnu.

Učil jste na DAMU, teď učíte na VOŠ a tady v semináři máte taky hodně mladé lidi. Já mám pocit, že mladí lidé jsou dnes hodně apolitičtí. Jak to vidíte vy?

Já teď jsem v polovině běhu kursu, a pravda je, že přímý zájem o věci týkající se dění, které ať chceme nebo nechceme se nás dotýká, skutečně nepociťuju. Nechci jim lézt do svědomí, ale až se jich to dotkne, budou muset nějaké stanovisko zaujmout, protože jinak jim to ublíží.

Na druhé straně je to ale velká výhoda, že nemusejí neustále tyhle věci hlídat, tak jako jsme byli zvyklí my. A mohou se věnovat svým koníčkům.

Já když jsem se podíval na data narození seminaristů, zažil jsem otřes. Protože mnozí by mohli být moji vnukové. Tak jsem si uvědomil, že spousta věcí je pro ně historie, která je vůbec nemusí zajímat. Ale zapomenou-li úplně, budou si to muset prožít znova, což bych jim nepřál. Člověk je postaven před to, nabízet jim způsob myšlení, který je mu blízký. Otázka je, nakolik toho je či není schopen. Tak se snažím jít obrácenou cestou a otvírat je. Nedávat postuláty, nedávat přemoudřelé rady pohádkového dědečka, ale zkusit je dovést, aniž by o tom moc museli vědět, k uvažování o věcech, třeba o podstatě divadelní situace a jejím fungování.

Jana Soprová

Divadlo všedního dne

Rohlíky.

(Asi padesátiletý pár a někdo třetí ve Stovce.)

Ona: Ach jo.

On: Už musíme.

Ona: Do Prahy.

On: Není dovolená.

Třetí: Co plánujete na večer?

Ona: No, já jsem koupila rohlíky.

Třetí: Co?

Ona: Aha. No jakože je budeme jíst.

On: Dyť láska prochází žaludkem.

Ona: Aspoň že budou čerstvé.

On: Tak my jedem.

Nad recenzí.

G: Tady na straně osm, no dyť ten...no...Zavarský...to vůbec nepochopil!

H: Já myslel, že to pochopil, když to recenzuje.

G: Nepochopil to slunce!

H: Jaký slunce?

G: Tys to taky nepochopil?

H: Já myslel, že jsem to pochopil.

G: No to slunce! Jak jeli na tom kole, v tý sokolovně. Tak měli helmu, že jo.

H: Jo.

G: A ta helma byla žlutá.

H: Jo.

G: No a to bylo jako slunce. Hybatel. Bůh!

H: Fakt?

G: No já jsem to teda pochopila.

Horror.

Sbor: „Jáá mám kocábku nááram, náram, nárrram, já mám kocábku náárraaam, nárrraaamnouuu...“

A: Ty vole.

B: Co?

A: Já nemám kocábku, já jí mám jak z praku.

B: To je dobrý. Dej si ještě jednu.

A: Ty vole. (padá pod stůl)

B: Co?

Sbor: „Když se želva potmě honííí...“

-kač-

Česko-německá skupina 3+1
při Rádobydivadle Klapý

Michel de Ghelderode
Escorial

diváci

Já nevím, já jsem byl hodně unavený, tak jsem to asi prospal.

Mně se to na inscenační úrovni líbilo, jako představení, které je pro mě něco jiného než jsem tu zatím viděl. Není to můj šálek kávy, ale nemám s tím problém.

Lektoři si udělali divadlo, ale přeje jim to.

My jsme nadšeni a obdivujeme herecké výkony.

Vada řečí se nedá odbourat myšlenkou, král šišlal a nešlo se soustředit. A vypadal jako když si odskočil z pláže.

Kondom na jeviště nepatří. Stejně jako děti.

Dobřej hereckej výkon, zatím nejlepší, co jsem zde viděla.

Já úplně nevím. Jsem hodně unavená a nemohla jsem se soustředit. Byl to moc náročný text.

Nevím. Nevím co na to říct. Musí se mi to trochu rozležet.

No moc nevím. Budu se muset podívat do té brožurky, ale zahráný to bylo krásné.

Nevím, co bych tomu vytkl, ale taky nevím, co bych pochválil. Zatím jsem z toho rozpačitý. Musí se mi to trochu rozležet. Atmosféru to mělo, zahráný dobře, kostýmy a scéna dobrá, asi bude problém v tom textu. Asi bych to musel vidět ještě třikrát, abych to pochopil.

A kdo koho vlastně měl rád?

Těžký to bylo. Moc těžký. Možná jako samostatný představení, když je člověk čerstvý a má dost času o všem přemýšlet, ale tady... Ne, nečapal jsem to.

Kam se hrabe Bittner. To se nedá srovnat.

tvůrci

Rudolf Felzmann

Máte ponětí, proč Vás kolegové oslovili? Cítili snad potřebu generační výpovědi?

Všechno je v programu.

Všichni z herců mají za sebou už bohatou hereckou, režijní a jinou zkušenost. Nekecali Vám do toho režirování moc?

Ne. Věděli, že jsem diktátor (hehe). A tím to končilo. Ale nebylo to diktátorství nutné. Řekl jsem, co si myslím, a oni to přijali za své. Na první pohled to je o to těžší, protože jsou všichni tři režiséři, a jeden režisér se nechce podřizovat druhému. Ale o to byli jakoby poslušnější, přesnější a důslednější. A zároveň tvořivější. Byla to hrozně hezká práce. Říkám si, že kdyby tohle měl být konec mé umělecké kariéry, tak to budu považovat za moc hezký konec.

Nemáte po inscenování takové hry větší strach ze smrti?

Nene. Naopak. Ta hra se táže, zdali člověk dokázal naplnit svůj život. A tím se člověk v penzi samozřejmě jaksi zabývá. Já vím, je to sadistické, je to strašlivé, ale ten život je takovej. Smrt kolem nás chodí a my s ní úctujeme. Já jsem s tím zase až takový problém neměl, já ač jsem víceméně lyrik, tak jsem byl vždycky strašně drsný lyrik.

-kač-

Escorial - co ke mně došlo

Text, který ke mně přicházel, mě rychle upoutal a přiznám se, že držel až do konce. Chvilka nepozornosti a byla bych mimo. Kdo je tu blázen a kdo si na blázna jen hraje? A čeho se král bojí víc, smrti nebo toho, že ho nikdo nemiluje? A je tak krutý pouze proto, aby k němu smrt nemohla, nebo je krutý díky zradě a ponížení, které ho potkalo? Čím víc se mu smrt připomíná, tím víc nesnese zesilující zvuky ve své hlavě, které mu vše vrací zpět. Halucinace, které mu nedovolí jít vpřed, drží ho v temném světě paláce, kde už není místo pro emoce. Divadlo (hra) vládce se mísí se ztracením se v realitě a otázka je, co je skutečné a kdo je tím, kým je. Právě tváře se dokáží projevit až v okamžiku, kdy si postavy vymění role, poodstoupí od svého života a dokáží se na něj podívat zvenku a vyhodnotit jej, říct nahlas pravdu. Šašek je králem, král je šaškem. Královna je otrávena, protože zradila, šašek je popraven, protože zradil s královnou. A král fetišisticky slídlil a slídlil až vyslídlil, našel co hledal, a aby mohl zdůvodnit své činy, vše si pečlivě zavřel do kufru, v kterém je uschováno „ospravedlnění“.

Eva Koutová

KRYCÍ NÁZEV ESCORIAL

Navštívila jsem dnes praktický seminář, vedený pány lektory Špirem, Kodešem a Felzmannem. Například jsem si na něm ověřila dosavadní poznatky o důležitosti jevištní řeči. Tedy že vnímání sebestavětějšího textu může být znemožněno pouhými sykavkami. Také jsme si ukázali, jaký je rozdíl mezi groteskností a směšností. Hlavně jsem se ale naučila, že čím víc se snažím text předat, čím víc ho chci naplnit závažností a významem, tím víc jen upozorňuji na to, jak sebe jako interpreta беру vážně.

Díky za lekci, byla inspirativní!

Zuzana Malá

Co čekáte, pánové?

„Takže on chtěl jako tu královnu a ona ho nechtěla? A proto si tam 55 minut rvali ty žíly?“ Tuto větu pronesla jedna slečna při odchodu z Jiráskova divadla. Hrála se hra Escorial od Michela de Ghelderode. Inscenaci měl na svědomí soubor Rádobydivadlo Klapý. Na jevišti přišel Král. Nebo šašek? Měl šaškovsky barevné punčochy. Ha, jistě přijde i šašek a bude se hrát se záměnou rolí. Král promluvil a já měla najednou pocit, že jsem se vrátila do devatenáctého století. Velká gesta, deklamace. A pak přišel problém. Čistě můj. Psychický. Když totiž někdo mluví s výraznou vadou řeči, začnu se nervózně třást. V běžném životě je to velký problém. V divadle ještě větší. Nemůžu prchnout. Tak raději přestávám poslouchat. Kdybych dostala nervový záchvat, sousedi v publiku by se totiž mohli leknout. Tak jsem viděla pouze rozmachující se postavy skákající po jevišti. V programu se píše, že inscenátoři v Escorialu nacházejí motiv směšné i děsivé manipulace, naplňované touhou po moci. Je mi líto, ale já jsem nic takového nevyčetla. Je to možná moje chyba. Možná mi uteklo něco zcela podstatného. Ale souhlasím se slečnou. Pánové Spirit, Kodeš i Valeš si necelou hodinu rvali žíly. A já na to musela koukat. Tak co čekáte, že napíšu?

Petra Hanušková

MILUJTE SE A MILUJTE DIVADLO!

*U*prutně jsem se rozhlížela celý den po náměstí, zda nezahlednu hřtívu Marcely Kollertové. Jak kruté jsem se zmýlila! Překvapila mne v podvečerních hodinách, celá oděna do „národních barev“ letošního festivalu a na hlavě měla veliký klobouk. Usadily jsme se na červené pohovce v její šedohnědé kanceláři.

Ta fialová Vám sekne. Jaká barva bude barvou jubilejní pro příští rok?

Duhová...

To je nápad! Máte už nějaké vize nebo náměty na příští ročník?

O tom, jak to bude vypadat, samozřejmě rozhodne festivalový výbor. Následující jubilejní ročník by měl být více mezinárodní. Samozřejmě záleží na tom, jak to finančně ustojíme. Rozhodně bych ráda využila vol-

nou plochu nového náměstí pro část doprovodných programů, pouliční divadlo, chůdy, šermíře atd. Stejně tak by měla být širší nabídka programu pro děti. Viděla jsem, že jich chodí hodně na představení v hlavním i doprovodném programu. A musíme si přeci vychovávat další diváckou generaci!

Překvapilo Vás letos něco?

Překvapilo? No naštěstí mě nic nepřekvapilo. (Marcela Kollertová důrazně klepe na dřevěnou poličku vedle sebe). Měla jsem trošku obavy z ruského souboru, protože deset let se nepodařilo, aby sem přijeli. Řekla jsem si, že až tu opravdu budou, tak tomu teprve uvěřím. Měla jsem strach, že budou trochu protivní a budou si moc „vymýšlet“ - vyráběli jsme pro ně některé rekvizity. Ale opak byl pravdou, byli velmi vstřícní a milí. Byla jsem z nich nadšená. Sama divadlo hrají a režírují. Teď jsem odcházela z představe-

ní s pocitem „já už snad nebudu nic dělat.“ Bylo neuvěřitelné, jak to měli dotažené, ta mimika, no nádhera...vypadalo to, že jsou mnohem „dospělejší“, než doopravdy jsou.

Co byste vzkázala letošním návštěvníkům Jiráskova Hronova?

Milujte se a milujte divadlo. Protože lidi kolem divadla mají obrovský dar přátelit se, být vstřícní k těm druhým a dokážou udržet partu. A to se v dnešním (obzvláště politickém) životě moc nedaří. Jsem ráda, že mám kolem sebe takové lidi, a doufám, že se jim tady bude líbit až do konce a že budou odsud odjíždět třeba i se slzami v očích.

A nevádí Vám, že si redakce pořád půjčuje židle?

Půjčujte si, co chcete, hlavně, když to bude všechno pěkně fungovat!

-kač-

**Josef Horák
a Marcela Pekařová,**

dlouholetí účastníci JH (v součtu sem jezdí 30 let) byli oddáni v dubnu hronovskou starostkou Hanou Nedvědovou. Svatba proběhla v ochotnickém duchu, v kostýmech historických a pohádkových bytostí.

SVATEBNÍ SET

**Eva Ochrymčuková
a Jiří Suk**

oznamují, že 22. srpna v 10:00 na prknech Tylova divadla v Rakovníku rozehraji Životní hru. Hosté jsou zváni na Prolog a První dějství (odehrává se na jevišti a v divadelním baru). ZLOMTE VAZ!

(c) J. Mach

Čmukaři

Turnov

diváci

No moc se mi to líbilo, bavila jsem se, vtipně vymyšlené.

Trochu jsme se toho báli, viděli jsme samé dospělé a my jsme vzali i děti, ale měli to moc pěkně udělané, takže vydržely celou dobu, a bavili jsme se i my.

Moc pěkné, nejlepší byly „holubky“ – pošli holubku.

Líbilo, všechno, nápady, jak jim to šlo všechno dohromady, jak jim to klapalo, pěkný.

Pěkně to ubíhalo, fajn, nejvíc se mi líbil jelen.

Moc krásné měly hlasy, bylo jim rozumět. Měnily hlasy a přitom si zachovaly charakteristiku těch postav.

Milé, vtipné, dnes je to moje první představení a udělalo mi to dobrou náladu do dalších.

Bylo to bezva, bylo tam hodně energie, super.

Strašně krásně nápaditý.

Pěkný, holky zvládly všechno, bylo to možná pro větší děti, které dovedou pochopit všechny ty fóry, ale viděl jsem, že se i ty malé bavily.

Já jsem naprosto spokojená, Čmukaři mě ještě nikdy nezklamali. Rytmus, vtip, výtvarná složka, vtip. Mám moc ráda pohádky a na ty loutkové se vždycky těším. Že jim děkuju.

JELEN A TI DRUZÍ

Na počátku se otevře revuálka a vykoukne jelen, respektive velká hlava jelena – zívne si: vydatně, dlouze a s citem. Diváci se zasmějí, protože je to vtipné a půvabné, kontakt mezi jevištěm a hledištěm je navázán, atmosféra slibuje znamenité prostředí. A představení se vsuktu rozběhne jako z partesu. Čmukaři se mohou předvést v plné parádě své poetiky. S jistotou až bravurní si pohrávají s nápady, kterými rozplétají a zase zaplétají tři známé, ne-li nejznámější pohádky: o Červené Karculce, o Perníkové chaloupce a Smolíčkovi. Základní postavy i motivy těchto pohádek v tom představení nazvaném V každém rohu jeskyňka jsou, ale čmukařská poetika je svým svérázným pohledem všelijak převrací, zasouvá do jiných souvislostí. Ta poetika spočívá v tom, že děj, příběh, události jsou předváděny, ale zároveň v rovině humorné

komentovány, nahlíženy odjinud. Slovně i nonverbálními prostředky. V tom je nesporně velká síla Čmukařů; či přesněji: těch dvou hereček, které to všechno předvedou a okomentují reprezentující zároveň čmukařskou poetiku. Mají smysl pro pohyb a humor maňásků stejně jako pro hereckou zkratku a výraz těla, dovedou prodat slovní vtip, aby jej vzápětí vystřídala herecká mimoslovní akce provedená se stejnou dávkou lehkosti, jemné ironie. To představení ukazuje, co je to zábava, jakou může mít vysokou a originální divadelní hodnotu, s jakou elegancí a šarmem se dá na jevišti rozvíjet, k jaké divadelně přitažlivé až sugestivní poloze může dospout. Čmukaři se prostě na tom letošním Jiráskově Hornovu ukázali v nejlepším světle své tradice.

Jan Císař

D. Weissová, R. Zemenová

Za každým rohem jeskyňka

SMOLÍČEK A JEHO PARTA

Na Čmukaře na Hronové se vždycky moc těším. Zatím mě nikdy nezklamali. Mají fantazii, hravost a co se týče vtípu, jsme jedna krevní skupina. Tak tomu bylo i při letošním představení Za každým rohem jeskyňka.

Když jsem si přečetla, že půjde o pokus propojit do jednoho příběhu notoricky známé pohádky o Smolíčkovi, Červené Karkulce a Perníkové chaloupce, moje zvědavost vzrostla. Jasně, je tu společný jmenovatel les a svým způsobem neposlušné děti, ale tady moje fantazie skončila. Že se z jeskyňek vyklubou pojišťovací agentky „sbírající děti“, že vlk babičky nežere a teta, co peče perník, není žádná ježibaba, tak na to už bych neměla. A že těch nápadů bylo na rozdávání!

Čmukaři si udržují svou latku stále hodně vysoko – ovládají autorské umění, jak splétat příběhy do okouzlujících zákrutů, jak pohádku pro děti prošívat „kameňáky“ pro dospělé, k tomu jsou skvělí loutkáři a obě „Čmukařky“ i dobré herečky s příkladnou mluvou, takže je jim i za scénou rozumět každé slovo. Chvilími to vypadalo, že jich

za tou oponou musí být aspoň pět, podle toho, co všechno stíhaly, a když se přece cosi drobně zadržlo, tak jsou tu ještě hlasy ptáků, konec konců jsme v lese.

Naprosto mě dostal flegmatický jelen, jehož melancholické konstatování „Tráva. Tráva. Tráva.“ nejspíš vejde do seznamu hronovských hlášek. Fakt je, že se Smolíčkem to neměl lehké. Kluk samá pětka a ještě se nechá od jelena tahat po lese. Jako by nemohl dojít pěšky. Ovšem jinak byl silná osobnost a jeho „Nevěřím!“, s nímž si tvrdošíjně trval na pohádkové realitě, pocházelo z rodu známého dětského požadavku slyšet své pohádky do puntíku přesně tak a nejinak, jak mají být vyprávěny. Prostě ježibaba je ježibaba, vlk žere babičku a jeskyňky děti, zlo je zlo a dobro je dobro. A je to. Akorát ta pointa o čertech a Mikulášovi mi připadala po všem tom jeskyňkovském pábení trochu slabá. Jaksi jsem podvědomě čekala, že to ještě pan Jelen stvrdí nějakým výchovným moudrem. Ale jinak mě Čmukaři opět potěšili a už se těším, co si vymyslí příště.

Radmila Hrdinová

tvůrci

Daniela Weissová a Romana Zemenová

Jak vás napadlo spojit tyto tři pohádky dohromady, a ještě takovýmto způsobem?

Daniela Weissová: Chtěli jsme udělat představení pro děti mladšího školního věku a sáhli jsme po české klasice. Původně jsme měli v úmyslu uvést tyto tři pohádky za sebou, ale pak nás napadlo postavit situaci tak, že všechny děti, Karkulka, Smolíček, Jeníček a Mařenka bydlí v jedné vesnici, znají se navzájem, hrají si spolu a les, který je za vesnicí, je to místo, kde se mohou odehrávat všechna dobrodružství, s kterými pracuje dětská fantazie, která si vytváří strašidla, obry atd.

Co podle vás má mít správná loutková inscenace, aby zaujala jak děti, tak diváky dospělé?

Romana Zemenová: Je to zvláštní dovednost, kterou léta používáme. Ne vždycky se to každému souboru podaří, ale je to náš plán. Základ je pobavit děti a dospělá stránka musí být tak citlivá, aby to děti nerušilo. To je velmi důležité.

Jak to tedy vypadá v praxi, sama si to nedokáží představit.

Daniela Weissová: Vždycky se vychází od příběhu, ať už si děláme texty autorské nebo zvolíme klasickou pohádku. Na to se přidávají další plány, které můžou oslovit diváka staršího, což jde v rovině jakési nadstavby, fórků, prostě věci ze světa dospělých. Tudíž dětský divák jde po té základní linii příběhu. Dospělí vnímají tu informaci, kterou si v té pohádce sdělují jednak dospělé postavy, ale i to, jak dětské postavy komentují svým jazykem pohled na situace dospělých.

Romana Zemenová: To je vnímání běžného života – je to dobrá pozorovací schopnost a následně použití v inscenaci.

Co podle vás současnému loutkovému divadlu nejvíce chybí?

Daniela Weissová: Je velký nedostatek kvalitní loutkových her a ne každý soubor si je schopen napsat nebo upravit hry či literaturu do podoby loutkové inscenace souboru na tělo. Proto sahají často po starých hrách, které si také neumí upravit. Pak také nedostatečné sebevzdělávání (což se týká divadelníků napříč žánry). Myslím si, že řada souborů, kde jsou hrozně fajn lidi, šikovná a milá, ustrnula na tom, že „to nehrajeme pro porotu, my to hrajeme pro ty naše děti a to stačí“ a nekladou si žádnou další ambici. Samozřejmě těm dětem to neublíží, i když v konečném důsledku inscenace nebude úplně super, ale je to škoda, protože by to těm dětem mohlo dát mnohem víc.

Romana Zemenová: Je to škoda i kvůli samotnému rozvoji loutkového divadla, protože ačkoliv jsme velká velmoc loutkového divadla a rozvoj tu byl vždycky dobrý, teď se to trochu pozastavilo. I když na druhou stranu už se zase objevují mladí lidé, kteří nacházejí nové směry loutkového divadla, takže třeba ten útlum teď zase půjde nahoru.

Eva K.

SEMINÁŘE SEMI

odjinud
nejen o zpěvu a pohybu

O

lektor: Feng-yün Song

JING - JANG - FENG

Vstoupíme-li do zrcadlového sálu ZUŠ, najednou se ocitneme JINDE. Protože tato kultura přichází odjinud, ze světa jing a jang. Je pro nás stále exotická, ale sympaticky vstřícná – propojuje otevřenou náruč s chvílemi uzavření do sebe. Lektorka pravidelně po krátkých úsecích cvičení vyzývá seminaristy – **UPRAVTE SE!** A všichni nacvičeným rituálním pohybem, při kterém mám dojem, jako bychom z nebe stahovali modř a chtěli se jí až po kolena přikrýt. „To je taková první pomoc pro správné dýchání, otevře a očistí dýchací cesty“ vysvětluje mi. „Vycházím z mnohaleté praxe cvičení tchaj-ťi a čchi-kung, což jsou prvky tradičního čínského umění dýchání.“

Feng-yün Song si vypůjčila název Čtyři dohody a naplňuje je novým obsahem. První její dohoda zní: Prázdný šálek čaje, druhá Neberte si nic osobně, třetí Naslouchejte a čtvrtá Víra a důvěra. Pro dnešní den platí heslo **NASLOUCHEJTE!** „Naše tělo je naprogramováno tak, že se automaticky bráníme informaci. Podvědomě zablokujeme hrudník, a energie čchi nemůže proudit dál. Je potřeba se otevřít. Tělo má svou logiku, uvolníme-li se v nějaké části, následuje řetězová reakce do celého těla.“

Dnes tedy nasloucháme – sobě, svému tělu, svému hlasu, svému partnerovi, kolektivu, hluku i tichu světa kolem nás.

Feng-yün Song vysvětluje, jak je důležité mít otevřené oči (pozor, vy s brýlemi si je při takovém cvičení raději sundejte, protože vnímání světa přes brýle je jiné!) Společná cvičení ve dvojicích směřují k napojení, vzájemnému porozumění. A to ať stojíme k sobě zády, tak i tváří v tvář. Ve hře v kruhu si seminaristé předávají tón, je jako vlákno, které se táhne od jednoho k druhému. Je to jakési společné ladění. Příprava na pěveckou část dne.

Krátká meditační chvíle, v jogínské pozici se zavřenýma očima.

Pak přichází písně. Feng-yün Song má připraveno několik písní – z Mongolska, Tibetu, Číny. Předzpívá, a najednou máte pocit, jako byste se ocitli v krajině čínské perokresby, kde zurčí voda a kvetou sakury. Průzračná melodie se odráží od zrcadel v místnosti a jednotlivci jí vstřebávají, každý po svém.

A pak už je tu společné zpívání. Dětská písnička o hledání kamaráda je spojena s pohybem, vzájemným kontaktem. Nápěv a text jednoduchý (Kamaráda hledám/ přišel jeden, co hledám/ klaním se, ruku dám/kamaráde pojď ty k nám). Jestli to chcete slyšet v čínštině, obraťte se na seminaristy – ti už ji umějí dokonale a dozajista jim bzučí v hlavě až do večera.

Pak přichází píseň nová – tibetská Krásný domov v Ši-ka-tse. Napřed zkouška před zkouškou a pak zkouška skutečná. Ženský sbor je početný. Mužský sbor je v menšině, o to více se musí snažit, „Společně oslavujme náš krásný domov,“ vybízí Feng-yün Song a melodie se přelévá z jedné strany na druhou. Odcházím Odjinud znovu do světa Tady. A v hlavě mi doznívá melodie „Hesa, hesa, a-li-la, ťiu-š' ž'- kche-ce-jia, Hesa, hesa, a-li-la, ťiu-š' ž'- kche-ce-jia...“

UKAŽ MI SVÉ ZORNICE!

nonverbální komunikace

K

lektor: Daniela Fischerová

Hodina mezi psem a vlkem a „Princezna T“ - to byly mi přišly do ruky v době mých divadelních začátků. Pamatuji se, že po jejich přečtení jsem na týden upadla do jakéhosi kómatu a moje sebevědomí už nepotřebovalo zábradlí, ale krumpáč. Přesvědčení, že na něco tak brilantního prostě nemám, o další měsíc oddálilo moje nesmělé zatukání na dveře místních amatérů a moje literární pokusy už nadobro skončily na dně šuplíku. A dnes máme letopočet 2009 a já se šinu Hronovem na čtyřhodinové setkání s paní Fischerovou, která již po patnácti letech vede seminář Nonverbální komunikace. Nechci to přehánět, ale pořád ještě v sobě mám tehdejší pocit úcty.

Jemné zazvonění zvonku a jemná paní se jemným hlasem ptá na zdravotní stav shromážděných, zda jsou všechna zvířátka už pryč a zda je přítomen někdo, kdo spal méně než jednu hodinu. Seminaristé mě mezi sebou přivítali hromadným pozdravem, beru tužku a chystám se zapisovat. A že je co si zapisovat. Taky mám dnešní poznámky neobvykle dlouhé, všechno vypsat nemůžu, tak alespoň pár momentů pro ilustraci, o čem byla řeč. Dnešní téma: mimika.

Začínáme obrázkem modrozluté macešky. *Koho vám připomíná?* Někdo vidí mladou čízu, jiný počouchlého starce. To dokazuje, že každý vidí svět jinak. Že by každý ze zúčastněných byl na jiném semináři?

Půlené portréty, zvýraznění mimických vrásek v dominantní půlce.

Nejkrásnější je průměr.

Mimika je z 90 % napodobování, není vrozená.

Vznikl atlas lidských výrazů - obsahuje neuvěřitelných 10.000 fotografií (používáme 3.000)

Mimika je jako penis - v rozhodující chvíli si udělá co chce.

Následuje cvičení. Dvojice si navzájem pozorně a detailně prohlížejí své tváře. Je to nezvyklé zasahování do soukromé zóny, není to běžné, snad jen u milenců. *A teď se podívejte na svou vlastní tvář jakoby zevnitř* - jaký výraz asi vysíláme, a pak zase na partnera, co se děje v něm. Některé výrazy opravdu nebyly přečteny: vysílám únavu x čteno zamýšlenost. Vysílám nejistotu x čteno vstřícný šibal. Vysílám blázevaně x přečteno zvu tě na panáka.

Mimické škrabošky, které nevědomky nosíme.

Jak si zvnějšku ovlivnit náladu.

A teď se uvolněte, bude pohádka. A skutečně následuje indická pohádka o zloději, ze kterého se stal svatý muž.

Práce se zrcadlem - *Prohlédni se a něco si řekni* - je taky docela drsná. Jako by se člověk viděl poprvé. Reakce jsou různé - vrásky, neučesaná, mohlo to být horší, co na tobě ty holky viděj, na parádu tady asi nejsem, co ti na tohle mám říct, ty mláďátko.

Najít typově podobného partnera. Je dokázáno, že k takovému cítíme víc důvěry (pozor, neplatí pro sex, příroda tak brání incestu).

Schopnost rozeznávat obličej.

Cvičení ve dvojicích - *Vyjádrte nějakou emoci*. Protihráč sděluje, co vidí, ale ani teď se ne vždy podaří přečíst emoci správně: ukazují Údiv x přečetl Panika. Prosba se zaměňuje s Lítostí. Svádím tě x Je to lišák. Obdivuji tě x Zvědavost. A dokonce: Líbíš se mi x Co zase vypustíš z té huby.

Mění se téma, probírá se lež. Jak se projevuje v nonverbální rovině, co dělají oči, ruce, nohy, hrdlo. To všechno se strká do herecké kapsy.

Je toho hodně, pro zbytek se příští rok přihlašte do semináře K. Dneska jsem pochopila, co jsem včera večer zaslechla: „Ukaž mi svoje zorničky! Je to pravda?“ A už budu vědět, proč si někteří seminaristé ukazují prázdné dlaně.

Problémový klub

Den třetí

O VÝVOZNÍ ENERGII, METAFYZICE, FENOMÉNU SDÍLENÍ A O POEZII

První část rozpravy reflektuje ruská Kouzelná jablka a belgickou Zprávu pro jednu akademii. Vladimír Štefko charakterizoval obě inscenace jako „exportní“, o ambici vyvolat rezonanci u zahraničního publika svědčí už jen časté používání anglických nebo i českých slov. V ani jednom případě nejde o „vzorové“ příklady realizace zvolené látky. Soubor z Omsku nemá ambici vnést na jeviště autentickou folklorně podbarvenou lidovou pohádku, spíše je tu patrný vliv současné „muzikálové kultury“. Vybírá z různých pohádek spíše jen typy postav, z klasické pohádky zůstává jen vítězství dobra nad zlem. Jablka věčné mladosti jako vnější rámec umožňují těžit další komediální situace a navazovat kontakt s divákem. Soubor je velmi dobře herecky disponovaný a trénovaný a volí cestu zábavného divadla, což je legitimní. Jakuba Korčáka (moderátora úterní diskuse) přesto trochu zamrazilo z přemíry jednosměrné nedialogické energie. Představení podle něj mělo blízko k jednomu z proudů ruského divadla, který produkuje reprezentativní inscenace určené na prodej a vývoz a který režisér Anatolij Vasiljev označil jako „divadlo pro pionýry“. Jednoduchý inscenační princip použili belgičtí tvůrci při práci s méně známou Kafkovou povídkou. Ztvárnění opice bylo herecky velmi plastické a zručné,

rozpačtější působila závěrečná numerologická přednáška. Alena Zemančíková ve svém literárním exkurzu věnovanému Franzi Kafkovi vyjádřila obavu, zda snad důraz Belgičanů na vystižení opičího chování nesvědčí o nepochopení českého autora, jak jsme toho svědky v řadě bizarních výkladů některých zahraničních badatelů.

Ve dvě na hruškách II. představuje pro Jána Zavarského loutkářské představení par excellence. O „metafyzickém stroji“ na scéně hovoří jako o autonomní scénografii, tedy takové, která vykládá sama sebe. Na jedné straně je jednoduchý příběh, na druhé straně hluboký metafyzický význam, přesah k problematice našeho místa ve vesmíru, stále se zmenšující zeměkoule... I Petr Christov oceňuje scénický objekt, který by sám vypovídal, i kdyby byl jen umístěn v galerii jako instalace. Práce s ním pak umožňuje lokální a zároveň globální pohled na svět a proměny úhlů pohledu. Svůj význam mají podle něj i evidentní nepřesnosti v mapě světa – pomáhají udržet distanci od reality. Podle Jana Císaře a Jána Zavarského bylo představení ukázkou pochopení metaforické podstaty loutkového divadla, které zpravidla namísto dramaturgického rozboru začíná od materiálu.

U představení Včera se mi zdálo studentek univerzity třetího věku nešetřil Jan Císař přivlastky jako „působivé, půvabné, krásné, pro někoho dojemné, rozkošné...“ Zážitek z představení ovšem nestojí na inscenačních postupech a kvalitách, ale vyplývá z fenoménu sdílení. Dámy na jevišti nabízejí samy sebe k dispozici, abychom s nimi vše sdíleli, jsou „originálem“, který se na scéně stává určitým „vzorkem stáří“, svou roli v našem sdílení hraje i to, že jim fandíme. Fenomén sdílení podobně funguje i v klasickém ochotnickém divadle a zahrnuje sdružující faktor, který přestává fungovat v případě filmového či televizního přenosu divadelního představení.

O fenoménu divadla poezie, zřejmě specificky českém, promluvila v souvislosti s představením Vrstvy masek Alena Zemančíková. Podle ní lze za divadlo poezie označit i mnohé současné profesionální inscenace (zjevné je to např. u Jana Nebeského). Pro Karla Hynka je poezie jako pro surrealistu životním postojem a způsobem inscenování jeho textů, který jsme viděli, jeho dílu konvenuje. V Prostějově ale vyšlo představení lépe, vypravěče hrál muž, my jsme viděli záskok, dívku, která svým „šileneckým“ projevem proměnila vyznění hry.

-jah-

Univerzita třetího věku? SCDO ve školních lavicích

Rozborový seminář tohoto dne zažil neobvyklou situaci. Téma nebylo dáno předem, jak to bývá (v tom případě je určen seminarista, který připraví úvodní referát, informace o autorovi i souboru a odtud se pak odvíjí diskuse). Takže jsem vskočila do improvizativního dne, kde se nakonec vyvrstilo téma zahraničních souborů a jejich srozumitelnosti, spíše nežli systematický rozbor konkrétního kusu.

Vstupuju do třídy. Nikoli za katedrou, ale za piánem sedí lektor Rudolf Felzmann a do lavic usedají seminaristé, jejich věk většinou dvojnásobně (někdy i trojnásobně) překračuje věk seminaristů v kurzech jiných. To jim však nebrání zahrát si na „žáky.“ A zdá se, že je to baví. Po radostné zprávě, že v budoucím roce příští rok výtah („To je při našem věku příznivá zpráva!“), začne určený „žák“ vyvolávat jména a každý seminarista ukázněně zvedne ruku s hlasitým ZDE! Zaznamenání jsou i hosti – kromě mě se přišel na seminář podívat prof. Laurin. Panuje domácí atmosféra, za drobný poplatek si tu můžete uvařit a vypít při diskusi kafe.

A pak lektor nadhodí téma zahraničních

představení. První přijde na řadu Zpráva pro jednu akademii v podání belgického souboru z Liège. „Dejme si základní otázku – co jsme to vlastně viděli. Nechtějte hodnotit, zařazovat, prostě jen popište to, co jste viděli,“ nabádá lektor. A všichni, jeden po druhém se pokoušejí formulovat své dojmy a dohady. Nerozuměl nikdo, a tak ze svědectví jednotlivců byl měl radost i samotný Kafka. Nejprve glosuje Dušan Zakopal, že mu při nabízení oříšků vypadla plomba. Pak se rozhoří diskuse na téma, zda se jednalo o opici převlečenou za člověka, nebo člověka převlečeného za opici, zda se záležitost odehrávala na půdě univerzity nebo snad v blázinci, je diskutována nejen role hlavní, ale i role profesora a jeho pomocníka. Lektor nakonec poukazuje na to, že se hráčům podařilo diváky dostat tam, kde je chtěli mít – totiž zmanipulovat, vtáhnout je do toho, aby na konci usilovně přepočítávali nesmyslné matematické symboly, jak je v závěrečné části hry prezentoval „profesor.“ Výsledný verdikt: lidi a opice jsou si vlastně docela podobní...

Nakonec se hlasuje – nikoli o kvalitě představení, ale o tom, jak nás (emocionálně) oslovilo. Belgičané sice nepropadli, ale známkování se pohybuje v dolní hranici.

Na řadu přichází ruské představení Kouzelná

jablka. Lektor poukazuje na jednu bezprostřední reakci po představení, kdy se jedna paní dala slyšet: Já tu ruštinu prostě nesnáším! a dodává, jak nám jakýkoli typ předsudku může zcela uzavřít cestu k vnímání jakéhokoliv uměleckého díla. U mladičkových Rusů se tedy hodnotí pohybové schopnosti, nápady, rychlost, bezprostřednost, schopnost držet figury. To, jak dokázali navázat kontakt s publikem: „Jabkama do nás, my do nich jabkama.“ (předávání energie, která proudí oběma směry). Hlasování je tentokrát téměř jednoznačně nejvyšší. „Všimli jste si, že jsme se na tom představení nesnažili hledat chyby. A to proto, že nás oslovilo emocionálně – svou radostí a vitalitou“ uzavírá lektor kapitolu.

Seminaristé SCDO jsou skutečně „sehraná parta“. Jsou ale skupinou otevřenou, zadiskutovat si na dané téma může ale přijít kdokoli.

-jas-

soutěž

Situace

dnes

Pojmenujte situaci.
Doplňte dialog.
Vyslovte myšlenku.
Napište mikropříběh.
Každý den vám nabídneme něnou situaci.
Rozehrajte ji slovy a návrh vhodte do žluté konve na náměstí.
Vítězné řešení otiskneme a výherce odměníme.

včera

Chtěla jsem nové kozy a dali mi tohle!

Výherce získává pišťalku a dva obrázky.
Gratulujeme.

program zítra

čtvrtek 6. srpna 2009

zp 14:00, 16:00 a 19:00 – ZŠ na náměstí (55min.)
DS Bit Jihlava
Rubikon

zp 14:00 a 18:00 – Sokolovna (55min.)
DS Vojan Libice nad Cidlinou
Měla babka čtyři jabka

zp 14:00 a 16:15 – sál Josefa Čapka (65min.)
Divadlo Prkno - SUZAT Veverská Bítýška
Společnost

zp 15:30 a 18:00 – Jiráskovo divadlo (80min.)
Divadlo Kámen Praha
Zvěstování Bohunce

dp 19:00 – Park A. Jiráska
Jazz Generation
koncert náhodské kapely

zp 20:30 – sál Josefa Čapka (180min.)
Nezávislý soubor Buranteater Brno
Pan Polštář

zp 20:30 – Sokolovna (160min.)
Divadlo SoLiTEater Praha
Svou vlastní ženou

dp 21:00 – Jiráskovo divadlo
6 NaChodníku
šansonový recitál

dp 22:00 – Park A. Jiráska
DS Amadis Brno
Plný kapsy šutrů

dp - doprovodný program
zp - základní program

Změna programu vyhrazena!
V případě nepříznivého počasí
se doprovodný program v parku ruší!

WANTED

Kauza Žlutá konev

Pokud jste i vy dnes nervózně žmoulali papírek se vzkazem a neměli ho kam vhodit, vězte, že žlutá konev Zpravodaje byla zatčena představiteli města Hronova. K přeřezání řetězu a zabavení konve došlo, neboť malý obdélník, na němž konev stála, činil sto tisíc korun a mohl by se neopatrnou manipulací s konví poškodit. Během dne se pokusíme splatit kauci, zatím můžete posílat sms na 723607104.

Raději nechod'te přes náměstí, stálo spoustu peněz!

-zum-

**Domácí násilí? Konflikty?
Kuchyňské války?**

**Amatérská
scéna do každé
divadelní rodiny!**

**Využijte speciální nabídku
„předplatné s bonusem.“ Kdo
si na JH pořídí předplatné,
může si zdarma vybrat a
odnést jakákoliv starší čísla!
Zaplňte svůj prázdný prostor!**

**Stánek Amatérské scény
najdete v Informačním
středisku.**

**Neuspokojuje vás Zpravodaj?
Čtěte Amatérskou scénu!**

Upravit můj profil

Tráva, tráva, tráva.

Upravit můj profil

Datum narození: 5. srpna 2009 ve 01:27h
Vychází: 5. srpna 2009 ve 14:00h

Vydává: Organizační štáb.
Redakce: Zuzana Malá (šéfredaktorka), Jana Soprová, Petra Hanušková, Martina Vannayová, Eva Andělová, Eva Koutová, Jakub Hulák, Kateřina Doležalová, Ivo Mičkal (fotograf), Michal Drtina (sazba)

Oficiální stránky festivalu: <http://www.mestohronov.cz>
E-mail redakce: zpravodaj.jh@seznam.cz

Tisk: CZH, s.r.o.
Cena: 10,- Kč

Zvláštní znamení:
Neprošlo jazykovou úpravou!!!

Přátelé

WIKOU MGI

Marius Pedersen

STRABAG

SAARGUMMI

RWE

The energy to lead

FACELIST

9:20 Filip Španělský Fafku, fměj fe při fvětě fvíček!

10:20 Hana Nedvěďová navštívila s bolestmi v krku obvodní lékařku. Místo kloktadla dostala otázku, jestli se v poslední době stýkala s cizinci.

11:00 Zuzana Malá navrhuje Haně Nedvěďové, aby si udělala na Facelistu test „Máte ptačí nebo prasečí chřipku?“

To se líbí 350 lidem
Napsat komentář...

12:45 Jan Císař má rád své vnučky.

12:46 Michal Drtina Jsou všechny slečny, se kterými se profesor objímá na náměstí, jeho vnučky?

13:00 Petr Christov má v posteli slovník cizích slov a má ho rád.

15:12 Petra Hanušková nepracuje a píše na Facebook úvahy o posláních kritika. Touží po pochopení.

16:00 Alena Zemančíková myslí, že tanec nemá smysl.

16:34 Jakub Korčák Smím prosit?
Napsat komentář...

20:00 Jozef Krasula si v Čapkáči dal pivo s ruským souborem. Ví, kde je Omsk, protože tam hraje Jágr.

20:23 Jozef Krasula vás pozval do skupiny „Fanklub Jaromíra Jágra!“

21:00 Automatický korektor Kavka nekončí happy Indem.

22:34 Miroslav Houštěk nakrmil virtuálního psa Rudolfa Felzmannovi.

00:15 Milan Strotzer měl do neděle spoustu práce a je rád, že od neděle může honit holky.

00:23 Jasanka Kajmanová vložila album

Napsat komentář...

program dnes

středa 5. srpna 2009

zp 14:30 a 16:30 – Sál Josefa Čapka (50min.)
LDO ZUS Strakonice

Je to naprosto jisté
DS Trdla při O.S. Thalia Vyškov
Kuře Čtvrťka

dp 15:00 – Park A. Jiráska
Divadlo U Staré herečky Hradec Králové
O Šípkové růžence

zp 16:30 a 19:30 – ZŠ na náměstí (45min.)
HOP-HOP ZUS Ostrov
Ruby a Garnet

dp 17:00 Park A. Jiráska
Hronovská dechovka

zp 17:45 a 20:30 – Jiráskovo divadlo (75min.)
Divadlo Commedia Poprad, Slovensko
Kapustnica

dp 19:00 - Park A. Jiráska
Nacopak Band Hronov – písně M. Tučného
(koncert)

zp 20:30 – Sál Josefa Čapka (205min.)
Nezávislý soubor Buranteatr Brno
Pan Polštář

zp 21:00 – Sokolovna (160min.)
Divadlo SoLiTEater Praha
Svou vlastní ženou

dp 22:00 - Park A. Jiráska
DS při MKS Červený Kostelec
Dva na smetišti

dp - doprovodný program
zp - základní program

Změna programu vyhrazena!
V případě nepříznivého počasí se doprovodný program v parku ruší!

Chybka

V programu se sice dočtete, že představení Je to naprosto jisté postoupilo do Hronova z Loutkářské Chrudimi, pravda má ovšem jméno Dětská scéna.

Svou vlastní ženou je kratší, než se zdálo.

SoLiTEater se ohradil proti avízovaným 160 minutám a uvádí na pravou míru, že představení trvá minimálně o 20min méně.